

dag, som ønsker at give dem noget, at det er en Retfærdighedshandling at give dem dette Lønstillæg. Men det er der naturligvis ikke Tale om for det ærede Medlem Hr. Kragh, som ikke ønsker at give Tjenestemændene en Lønforbedring. Jeg beklager i høj Grad, at det ikke har været muligt for mig at overbevise det ærede Medlem om, at det var retfærdigt at give Tjenestemændene denne Lønforbedring, men jeg har ingen som helst Tro til, at det vil lykkes mig at overbevise det ærede Medlem om, at det er et Retfærdighedskrav, der er imødekommet. Det kan være min Skyld, eller det kan være det ærede Medlems Skyld.

Søren Svendsen: Det ærede Medlem Hr. Rode bliver ved at tale om illoyal Taktik. Jeg forstaar ikke et Muk af det hele. (Munterhed og Hør!) Ja, de Herrer maa gerne le. Jeg siger, at jeg forstaar ikke et Muk af en saa forvirret Paastand som den, det ærede Medlem fremførte. Vi har kun en eneste Taktik, og det er den at faa vore Forslag gennemført, og den Taktik følger vi her i dette Ting, og den følger vore Meningsfæller i det andet Ting, naar der er Udsigt til, at vi kan faa vore Forslag eller i hvert Fald en Del af dem gennemført. Der ligger intet som helst illoyalt i det. At det har bragt Forstyrrelse ind mellem de tre Partier, der er lige ved at komme i Haarene paa hinanden om, hvem af dem der er de største Tjenestemandsvener, og hvem af dem der lægger det bedste Arbejde i at faa gennemført de Goder, som de ønsker Tjenestemændene, kan vi virkelig ikke undgælde for. Det er lykkedes i Landstinget at faa gennemført en Del af de Forslag, som de Herrer stemte ned her i Folketinget. Det har intet som helst med Illoyalitet eller andre daarlige Bevæggrunde at gøre, at vore Meningsfæller har stillet sig, som de har. Selvfølgelig kunde de ikke stille sig anderledes, naar de skulde være loyale overfor Venstre i dette Ting, som netop havde ønsket noget saadant gennemført, men som ikke havde kunnet faa det gennemført. Vi vidste, at her i Tinget var det ligegyldigt, hvad vi foreslog, fordi Flertallet her vilde gennemføre deres Forslag, og vor Afstemning var for saa vidt ogsaa ligegyldig. Forslaget var ikke blevet en Smule anderledes, hvordan vi end havde stillet os den Dag.

Kragh: Jeg har intet Øjeblik bestridt Tjenestemændenes Ret til overfor Finansministeren at fremsætte deres Ønsker om Lønforbedring, det kunde aldrig falde mig

ind, en saadan Ret er dem jo hjemlet. Men naar den højtærede Finansminister siger, at ved det Forslag, som han oprindelig mødte frem med, var netop alle Ønsker om Fordelingen til de enkelte Tjenestemandsgupper af det Beløb, som kunde stilles til Disposition, sket Fyldest, saa spørger jeg den højtærede Finansminister, om han nu er saa fuldstændig sikker paa, at ikke Talmajestæten her som ved saa mange andre Lejligheder har vist sin Magt og til syvende og sidst er gaaet af med Sejren. Den højtærede Finansminister siger, at han beklager, at det ikke lykkedes ham overfor mig at føre Bevis for Tjenestemændenes Ret til at faa saadant Tillæg. Nej, det er ikke lykkedes den højtærede Finansminister at føre dette Bevis, fordi det skal føres paa en Baggrund, som i høj Grad svækker selve Bevisførelsen, nemlig hele den økonomiske Depressionsperiode, hvori vi i Øjeblikket lever. Jeg har da heller ikke sagt, at det for mig var det afgørende, at denne Ret blev godtgjort for mig, men jeg har sagt, at det, der var afgørende, var, at man kunde paavise, at der ved den Fordeling, man foreslaar af det til Raadighed stillede Beløb, gøres Ret og Skel til alle Sider, og dette er det ikke lykkedes den højtærede Finansminister at bevise. Nu siger den højtærede Finansminister, at man skal ikke kimse ad Tjenestemændenes Mening. Nej, det skal man ikke, det er heller ikke faldet mig ind; man skal ikke kimse ad nogen Vælgers Mening, og det antager jeg heller ikke, den højtærede Finansminister gør. Men man skal ikke af Hensyn til Vælgernes Stemmer se bort fra, om man gør Ret eller Uret, og her er det ikke Tjenestemændene alene, man skylder et Hensyn, men her er det ogsaa Skatteyderne i Almindelighed, man maa tænke paa, og det er det, den højtærede Finansminister har glemt.

Pürschel: Det ærede Medlem Hr. Rode sagde en Gang, at ved Revisionen af Tjenestemandsløven kan der diskuteres om, hvorvidt Forholdet mellem de højere-, middel- og lavest lønnede Tjenestemænd er rigtigt eller urigtigt. Nej, derom kan der ikke diskuteres, thi man kan læse ud af Tjenestemandsløven, at det er urigtigt. Det ærede Medlem talte om Retfærdighed i denne Forbindelse. Der har ikke tidligere fra de to Partiers Side været gjort noget som helst Forsøg paa at argumentere med Retfærdigheden. Det er ikke det, det har drejet sig om, det har drejet sig om Enigheden mellem Tjenestemændene. Retfærdig-